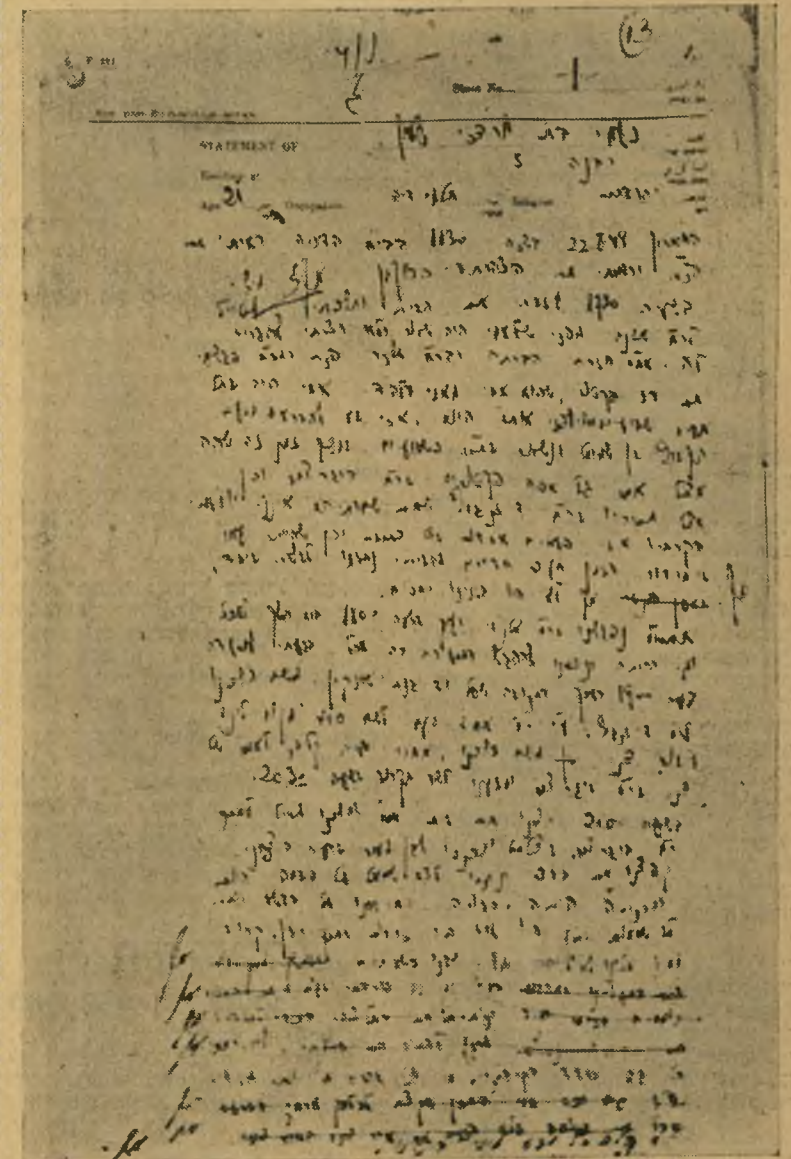

ויביא לה חלוק כבדי לכסותה? הלא ברור פי פקטורי הסתלק, כי לא הרג אותו וכי הוא עזול להביא עזרה כל רגע. האונס לא היה יכול לדעת כי פקטורי יברח ולא יזעיק איש לעזרת הבחורה. למה נשאר שעה וחצי? לחכות שיאסרוהו? ואם אפילו נשאר, למה

היא כוזבת. לפני בית-המשפט המחוזי הוכח האונס, מלבד על-סמך עדותה של נ. ש. גם עלידי קביעת העובדה כי נמצא זרע גבר על מכי נסיה וגופה של נ. ש. לויצקי התעמק בשיחה האחותי שהתנהלה אותו לילה על דשא גן

הנידון למות. דוד יעקובוביץ (בין שני השוטרים) הובא מתא המחת בתל-מונד, כוא הוא סבלה זה שנתיים בצפייה להחלטה סופית על גורלו, עקב במתיחות אחר מהלך הטרור, הטיל את גורלו, לחובה או לזכות, על כף מאוני המשפט וכשרון סניגורו.

העדות הראשונה. המוצג נ. 4 בערעור דוד יעקובוביץ הוא גליון העדות הראשונה של נ. ש. לפני סמל המשטרה קצנלבוגן שקטעו המחוקים שימשו קרטי פציפה להנמקות סניגורו של הנאשם אשר לויצקי, שהסתמך עליהם בהתקפות הנמרצות להגנת מורשו.

לא הסתלק אחר כך? למה חזר עם השומר גולדהארב וקרא למשטרה? הלא היה צריך להיות בטוח בלבו כי הנערה תצביע עליו ותצעק: "תפסוהו! רוצח! אנס!" סוג הדם וזיב הזרע. התקפת לויצקי היתה מכוונת להוכיח שלא בוצע אונס כלל. ואם לא בוצע אונס אז א) אין הוכחות להי יגיגה על-ידי יעקובוביץ (וב) עדותה של נ. ש.

של נ. ש. היה מסוג 0, אותו סוג אליו השתייך דמו של פקטורי וגם של יעקובוביץ אך לא של נ. ש. כיוון שהנאשם לא היה פצוע יכול הדם להיות רק דמו של פקטורי. מניין, אם כך, בא הדם שלו על נ. ש. אם לא שכבו אחד על השני בזמן ההתקפה אלא ישבו זה מול זה כמו ש. ש. תיארה זאת אחר כך? יתר-על-כן: הפצעים בראשיהם הראו כי באו מכיוון ובעת ובעונה אחת — כלומר בשכם יחד.

נקודה שלישית: הזרע שנמצא על נ. ש. היה עקר. כך היה זרעו של יעקובוביץ שמונה ימים אחר מאסרו, זמן שעשו את הבדיקה הראשונה אצלו. אולם בבדיקה שנייה, בזמן המשפט, היה זרעו פורה. כשם שהש-תנה מיום הבדיקה הראשונה עד לשנייה יכול היה להשתנות מיום הפשע עד שבוע אחר המי אסר. וביתור כאשר ההנחה הרפואית היא כי חוסר פוריות זרע הגבר יכול לבוא מהתרג-שות גדולה — והרי הנאשם היה נרגש מאד מספר ימים לאחר מאסרו. —

נקודה נוספת בה נאחו לויצקי: זרעו של דני פקטורי לא נבדק כלל. הנהח סניגורו של יעקובוביץ: האונס לא התקיים וכל העובדות המוכחות זאת הן בעצם עובדות של יחסים מיניים בין הנרצח ונ. ש.

מניין שחלוק דווקא? בין יתר הנקי-דות שבעזרתן ניסה לויצקי לכרסם בפסק-הדין: אחר שעה וחצי של מאבק (לפי תי-אור נ. ש.) הופיע יעקובוביץ בבית החלוצות, בחדר מואר בשלוש מנורות ניאון, צלצל למשטרה, והשומר שעמד על ידו, לא ראה בו כל סימנים של איסדר בחלבשתו, שעי-רותיו והופעתו הכללית.

גם פרשת הזהוי היתה צולעת ביותר: לא-חר שנ. ש. הודיעה בהודעתה הראשונה כי אלמוני תקפה, שינתה דעתה בהדרגה, הודיעה שאינה חושבת שתוכל לזהותו, אחר, כי נד-מה לה שיעקובוביץ הוא האיש ורק בבית-המשפט קבעה בוודאות כי הנאשם הוא הוא שאנסה.

בעדותה למחרת הפשע העירה נ. ש.: "הוא האנס הלך ואמר שיביא לי חלוק". מניין, יורה לויצקי את השאלה השלוק הולמית, ידע שיביא לה חוקא חלוק? מניין לו כי יזומן לו לגנוב חלוק מהמרפסת הקרובה של הגברת ארנסט?

לדעתו של פורר-הדין לויצקי "שאל" פק-טורי את החלוק מהמרפסת הגברת ארנסט על-מנת לפרוש אותו על הדשא, כדי לשכב עליו עם נ. ש. וההתקפה בוצעה על-ידי נוק-מים שרצו לשלם לדניאל פקטורי כגמולו על שנטש את אשתו, שושנה, בקיבוץ גן שמואל. אם דניאל פקטורי סיפרה בעדותה כי בשא-לה את בנה הפצוע "שושנה ז" ונענע בראשו לחיוב, אך עדות זאת נפסלה מטעמים טכ-ניים.

שלושת השופטים העליונים, נשואי הפנים, שמעו את דברי הסניגור, את תביעת פרקליט המדינה, אריון שאול שמרון, לדחות את הערעור, דחו את מושבם לשם עיון.

דרכיארם

לא כלום: הבחור הלך

"הלו גיר שלוש! בחורה מודיעה על מקרה אונס ברציף הרברט סמואל פנת אלנבי! עברו!"

השעה היתה חצות והעתונאים שגילו אל סגן מפקד מחוז תל-אביב, רמ"ח (ראש מח-לקה) אליהו דקל, כדי לעמוד על העבודה השיגרתי של מכוניות השיטור, חידדו את אונניהם. הם לא היו היחידים. מקצות העיר תל-אביב עטו שלוש מכוניות שיטור אל המ-קום. לבדוק את המקרה שהבטיח להיות מעג-יין. הם לא התאכזבו.

נערה בת 16, כולה שופעת תמימות, התי-פרצה לאוטובוס בו ישבו אנשים, בישרה לר-הג המופתע: "אנסו אותי!" ולקצין משטרה בעל שלושה כוכבים סיפרה את הסיפור ה-נורא:

"הלכתי עם עוד בחורה ושני בחורים. טיילנו על שפת הים. ישבנו בחול, כולם התי-נהגו בנימוס. פתאום אמרה הבחורה השנייה: למה נשכ יחד, בואו ונתפור. התפורנו. אחד הבחורים נשאר על ידי. הוא התחיל לעשות דברים לא יפים. אמרתי לו: למה שלא תתי-נהג כמו ברחוב אלנבי. שם היית בסדר. אמר הבחור: זה כואב לך? אמרתי את האמת: זה לא כואב לי. אז הוא המשיך לנגוע בי. אז אמרתי לו: אני לא רוצה. אז הוא התרגו וסי-

טר לי שתי סטירות לחי". שאל הקצין: "ומה היה הלאה?" התשובה, שהדהימה את השוטרים הנאכ-פים: "לא כלום: הבחור הלך."

שילומים תיקתוק מתוך חבילה

פקיד הדואר בבון החוויר, האוין שנית. לא היה כל ספק: מן החבילה בקע תיקתוק של שעון. על החבילה היה כתוב: "לכבוד הוד רוממותו, ד"ר קנורד אדנאור". הפקיד קרא למשטרה.

חשדו של הפקיד היה מבוסס למדי, כי בהלת-טיורר אחזה את גרמניה המערבית כו-לה ואת בון בירתה בפרט. יום לפני כן ניגש אלמוני, גבר רזה וחיוור, כבן 30, לשני יל-דים בני מינכן — ברונו בייארסדורף (13) חורג ברייטשופ (14), ביקשם למסור לדואר חבילה שהיתה מיועדת לד"ר אדנאור. שני הילדים היו פיקחים. הם זכרו כי בנובמבר שעבר נהרג עורך עתון וששה פועלים עיי-חבילת-פצצה שגשלה לנשיא המדינה. היל-דים מסרו את החבילה למשטרה. קארל ריי-כרט, מומחה לחמרי נפץ, פתח את החבילה, שהכילה מילון של קנאור. המילון התפוצץ, הרג את המומחה, פצע שני שוטרים ושני עתונאים.

גם הפעם הוזעקה המשטרה למקום. הפעם לא ניתן לאיש לגשת. מומחה המשטרה, חיור ומוכן לכל, פתח את החבילה. שום דבר לא התפוצץ. בחבילה היה שעון עתיק, שגשלה במתנה לקאנצלר, שמלבד היותו קאטולי ארוק הוא גם אוסף עתיקות.

מירויץ בינדלאומי. ברחבי גרמניה כולה נערך מיסחק הניחוש. מי התנקש בחיי ה-קאנצלר? נאצי שהתנגד למו"מ עם היהדות ה-בינלאומית? יהודי שהתנגד למו"מ עם הנא-צים? או סתם קומוניסט שרצה לחסל את האדם המתעתד לזיין את גרמניה ולצרפה לב-רית המערב?

האנס אגדי, ראש המשטרה במשרד הפנים הגרמני, כינס אסיפת עתונאים, גילה שנסיון הרצח לא היה רק מתועב, אלא גם טפשי. מאז נעשה הנסיון לרצוח את הנשיא, לא פתח ה-קאנצלר שום חבילה או מכתב. משמר הראש הקבוע שלו, המורכב מכות משטרי חוק, פותח כל חבילה המגיעה אליו. במקרה הקיי-צוני היה נהרג אחד השומרים. לשאלת העתו-נאים, גילה מפקד המשטרה שאין הוא חושד בכל חוג פוליטי מסוים.

לא כן המשטרה הצרפתית, שמלאה מרץ, השתתפה במרוץ הבינלאומי (בה השתתפו משטרות גרמניה, הולנד, בלגיה, וכפי שנמסר בסוד, גם ישראל) לגלות את הפושעים. עוד מימי המחתרת של "לחי" בפאריס, ששלחה פצצות לאנגליה, מוכנה משטרה צרפת להא-מין על הישראלים את הכל. שוטרים רבי-תנופה עברו בכל בתי-המלון בפאריס, חיפשו בספררי-הארוחים שמות ישראליים. לא היה להם הרבה לחפש: חבר כנסת ישראלי, ודוקא מתנועת הרוח, בלט לעיניהם.

כך קרה שלמחרת היום הופתע אליעזר שוכ-סק, הח"כ החרותי החייכני, כשהוזמן למש-טרה. שוסק, שאויביו במפלגה קוראים לו "המפא"יניק בין הרביזיוניסטים" (מפני שעי-סק בהסדרות העובדים הלאומית, ייחס חשי-בות רבה יותר למפעלים לכללים מאשר לני-אומים פוליטיים), נתקף, שוחרר. ציר ישראל אומים מורים פישר, לא התערב לטובת חבר הכנסת של מדינתו.

בסוף השבוע נשאר העניין כולו לוטה בערפל. רבים היו מוכנים להניח כי חרות תבצע מעשה כזה, אחרי שהבטיחה לשים לאל את המו"מ, אולם העבר הוכיח, כי התנועה היתה תמיד מוכנה להודות, במשרין או לפי חות בעקיפין, במעשיה. הפעם לא הודה במעי-שה איש: מלבד קבוצת פרטיונים שאינה קיי-מת.

מי החריס?

כשעמד מנחם בגין על גג הבית ברחוב אלנבי, והספיר את דם מאזינו נגד השילוי-מים מגרמניה, פתח את דבריו בתאור היס-טורי: הספרדים, שיטפולס ביהודים היה אנור-שי בהשוואה לטיפול הנאצים, הוחשמו עיי-היהודים במשך מאות בשנים, ורגל יהודית לא דרכה על אדמת ארצם.

גם אויבי השילומים לא יכלו להתעלם מנימוק זה. הסביר דבר: יש הכול עקרונות בין החרם שהוכרו על ספרד ובין המצב אשר בו אנו נתונים.

(המשך בעמוד 12)